

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2025 r.,
wa posiedzeniu w trybie art. 539e § 1 k.p.k.
w sprawie **K. S., M. S., M. K. oraz A. U.**
oskarżonych z art. 288 § 1 k.k. i inne
z powodu skargi obrońcy oskarżonych
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z dnia 19 września 2024 r., II Ka 155/24,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu
z dnia 27 lutego 2024 r., II K 795/23,

p o s t a n o w i ł
oddalić skargę

UZASADNIENIE

K. S., M. S., M. K. oraz A. U. zostali oskarżeni o to, że w dniu 7 marca 2023 r. w T. woj. [...] wspólnie i w porozumieniu dokonali zniszczenia drzewostanu leśnego, podczas wycinki drzew na działce nr [...] w postaci sosny w wieku 53 lata i 22 lata o łącznej wartości 2512,01 zł na szkodę R. D., a następnie usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia drewna z lasu znajdującego się na działce nr [...] w postaci sosny i dębu w ilości 10,645 m³ o łącznej wartości 6455,50 zł, lecz zamiaru swojego nie osiągnęli z uwagi na interwencję M. D. tj. o popełnienie

przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2023 r., sygn. II K 795/23, Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny uniewinnił wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu.

Od wyroku Sądu I instancji apelację wniósł prokurator oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Wyrokiem z dnia 19 września 2024 r., sygn. II Ka 155/24, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegu.

Skargę na wyrok Sądu II instancji wniósł obrońca oskarżonych, który zarzucił w niej wydanie przez ten sąd wyroku kasatoryjnego, pomimo że Sąd II Instancji w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia jako podstawę wydania orzeczenia kasatoryjnego wskazał art 454 k.p.k.,

1. jednocześnie w treści uzasadnienia Sąd II Instancji nie oświadczył stanowczo, że zgromadzony materiał dowodowy w sprawie pozwala na przypisanie odpowiedzialności karnej oskarżonym za przestępstwo zarzucane im w akcie oskarżenia, czy też inne rzekome przestępstwa podawane w apelacji przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego naprzemiennie, co zostało uczynione li tylko dla podjęcia próby - w ocenie obrońcy - nieudolnej ratowania wywiedzionego aktu oskarżenia;
2. przedstawione przez Sąd II Instancji twierdzenia w uzasadnieniu świadczą, iż kwestionuje on dokonaną przez Sąd I Instancji ocenę materiału dowodowego w sprawie;
3. z opisu stanu faktycznego sprawy zawartego w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia wynika, że pozostają istotne okoliczności w sprawie, które wymagają ustalenia w niniejszej sprawie, podczas gdy Sąd odwoławczy

sprzecznie z przepisami prawa, mimo, że jest Sądem in meriti nie przeprowadza żadnego uzupełniającego postępowania w ramach swoich uprawnień. Mało tego nie wskazuje też, jakie rzekomo czynności należy w sprawie przeprowadzić. Wbrew przepisom prawa, Sąd II instancji zaniechał przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych w sprawie, skoro uznał, iż rzekomo takie są.

W pkt d) obrońca sformułował zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ale dodał, że oświadcza sądowi, że w tym zakresie się nie wypowiada, gdyż ustalenia faktyczne w tym przedmiocie sąd czyni z urzędu i również z urzędu podejmuje decyzję. Tym samym, obrońca nie wskazał na czym jego zdaniem ten zarzut miał w badanej sprawie polegać.

W związku z tymi zarzutami, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę prokurator wniósł o jej oddalenie. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego R. D. a również wniósł o oddalenie skargi i o zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów za postępowanie przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga na wyrok sądu odwoławczego może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. zdanie drugie, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z kolei art. 454 § 1 k.p.k. stanowi, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie.

Podstawą uchylenia wyroku Sądu I instancji, w którym oskarżeni zostali uniewinnieni od popełnienia zarzucanego mu czynu był art. 454 § 1 k.p.k. Sąd

odwoławczy stwierdził, że zarzuty sformułowane w apelacjach dotyczące m.in. naruszenia art. 4 i 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych są zasadne. Całokształt przedstawionych w uzasadnieniu wyroku tego sądu okoliczności ocenionych z zastosowaniem zasad doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania nie pozwala – w ocenie tego Sądu - na przyjęcie, że oskarżeni trwali w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiących znamię czynu, czyli co do tego, że działają oni za zgodą właściciela lasu. Z przedstawionych przez Sąd w uzasadnieniu wyroku okoliczności – m.in. wiek B. J., brak dążenia oskarżonych do kontaktu z jego rodzicami, dokonywanie wycinki nocą, zgaszenie świateł pojazdu w chwili, gdy na miejscu pojawił się M. D., ich zachowanie - wynika, że ich zachowanie ukierunkowane były na osiągnięcie nieuczciwego zysku kosztem właściciela lasu. Sąd ten uznał, że oskarżeni zdawali sobie sprawę z tego, że małoletni B. J. nie jest uprawniony do wyrażenia zgody na wycinkę i sprzedaż drzewa z lasu. Tym samym o potrzebie uchylenia wyroku Sądu I instancji zdecydowała odmienna ocena przeprowadzonych w postępowaniu dowodów. Nie było potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego, a jedynie rozważenie przeprowadzanych przez Sąd Rejonowy dowodów w sposób zgodny z wymogami art. 7 k.p.k. Dokonując tej oceny w taki sposób, Sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że ta ocena powinna być odmienna, a jej konsekwencją powinno być dokonanie ustaleń faktycznych prowadzących do skazania oskarżonych. To uzasadniało konieczność wydania wyroku kasatoryjnego i świadczy o bezzasadności przedmiotowej skargi.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]

